

[Ministeren for offentlige arbejder.]

cielt for DSB er blevet reduceret med 500 eller flere pr. år.

DSB er jo også en landsdækkende virksomhed, der har medarbejdere næsten over hele landet, og de omlægninger, der i denne tilpasningsproces nødvendigvis må finde sted, kan snart berøre den ene, snart den anden personalekategori og dermed det ene eller det andet geografiske område, hvor sådanne aktiviteter udøves.

Det er i forbavsende høj grad lykkedes at gennemføre denne omlægning og reduktion uden større indgreb over for medarbejderne. De nødvendige flytninger af personale berører således i 1972 kun 202 personer eller ca. 1 pct. af styrken. Men det er næppe muligt altid at undgå forflytninger, omskolinger el. lign. DSB har herunder taget vidtgående hensyn til medarbejderne og ikke gennemført forandringer af nogen betydning, uden at personalets repræsentanter konsekvent inddrages. Et meget stort antal medarbejderrepræsentanter er således til stadighed aktive i selve DSBs planlægningsorganisation, og DSB har med personaleorganisationerne et traditionelt godt og udviklet samarbejde.

DSB gennemfører en udstrakt information direkte over for medarbejderne om alle DSBs aktiviteter, dels gennem DSB-bladet, der udsendes til samtlige medarbejdere hver måned, dels gennem normal samarbejdsudvalgsvirksomhed, kurser, møder osv.

Uanset alle bestræbelser for at mindske problemerne, og uanset at det må siges hidtil at være lykkedes i forbavsende høj grad, så alle større omlægninger har fundet sted i godt samarbejde med personalets organisationer, kan der alligevel forekomme tvivl eller uro blandt personalet, og når denne uro eller tvivl let afspejles i dagspressen, beror det på, at DSB har så mange aktiviteter i gang.

Her fra politisk side tror jeg, vi skal være varsomme med at dømme ud fra forskellige referater af reaktioner det ene eller andet sted fra og endnu mere varsomme for ikke at hæmme, endsige lamme, det initiativ og den energi, med hvilken effektivisering og modernisering i denne store statsvirksomhed sker. Det tjener såvel medarbejderne som ledelsen af virksomheden til ære, og det er til gavn for samfundet.

Simonsen: For at der ikke skal være nogen misforståelse, vil jeg gerne med det samme fastslå, at vi med glæde hilser de bestræbelser på rationalisering, som DSB udfører; derom skal der ikke være nogen tvivl, og jeg har også forstået på en lang række medarbejdere inden for DSB, at man gør det samme.

Den redegørelse, jeg har fået fra ministeren for offentlige arbejder nu, er sådan set ikke nogen overraskelse for mig, for det er klart, at man til enhver tid kan præsentere en redegørelse, som får det til at se ud, som om tingene er i orden.

Jeg har ikke taget dette spørgsmål op på grundlag af nogle løse meddelelser et eller andet sted; jeg har taget denne sag op på grundlag af spørgsmål efter spørgsmål fra DSB-medarbejdere ude omkring i landet, og det er ikke spørgsmål, som bare er kommet i den senere tid, de er kommet gennem mange måneder.

Men det, der for mig er det afgørende, er, at disse spørgsmål er taget meget til i styrke gennem den sidste måned, således at man ikke kommer nogen steder, hvor der er DSB-medarbejdere, uden at der bliver givet udtryk for en utryghed og utilfredshed, ikke med rationaliseringen, men med den manglende information.

Derfor finder jeg, netop fordi det er en statsvirksomhed, der er tale om, at det er en beklagelig situation, og jeg håber uanset besvarelsen her, at et spørgsmål som dette alligevel vil give ministeren og også DSB anledning til grundigt at overveje, hvordan man kan gøre disse ting bedre for fremtiden, for det er jo i og for sig det, der er det afgørende i denne sag.

Må jeg videre sige, at man er meget tilbøjelig til at kritisere private virksomheder, når de er nødsaget til at indskrænke medarbejderstaben, og dér er man meget ofte tilbøjelig til i debatten ligesom at give det indtryk af, at det er, fordi det er privatkapitalistiske virksomheder. Men her står vi altså med en statsejet virksomhed, og jeg synes, det er et interessant eksempel i den almindelige debat for øjeblikket om økonomisk demokrati også her at få konstateret, at problemerne er nøjagtig de samme, selv om det er andre end private folk, der ejer kapitalen.

Vi står her med et problem, og derfor vil